वीमसक्त पृथिव्यां पतितं यच्च विन्दुरूपेणौषधीरपो वा प्राविशत्। तत्पयो मदीयेषु गृहेष्ववस्थितमस्तु। तथा तत्पयो मदीयासु गोषु स्थितमस्तु। तथा तत्पयो मदीयवत्सेषु स्थितमस्तु। तथा तत्पयो मयि स्थितमस्तु। तमेतं मन्त्रं पठेत्। तेन स्कन्नं पयः अस्मिन् गृहेषु पशुषु च स्थापितं भवति ॥

एतदभिमन्त्रणानन्तरमुदकस्पर्शं विधत्ते। "अप उपसृजति [३]। अद्भिरेवैनदाप्नोति" इति। स्वेनोपसृष्टाभिरद्भिरेव स्कन्नमेतत् पयः पुनः प्राप्नोति ॥

प्रायश्चित्तान्तरं विधत्ते। "यो वै यज्ञस्यार्त्तेनानार्त्तꣳसꣳसृजति। उभे वै ते तर्ह्यार्च्छतः। आर्च्छति खलु वा एतदग्निहोत्रम्। यद्दुह्यमानं स्कन्दति। यदभिदुह्यात्। आर्त्तेनानार्त्तं यज्ञस्य सꣳसृजेत्। तदेव यादृक्कीदृक् च होतव्यम्। अथान्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यम्। अनार्त्तेनैवार्त्तं यज्ञस्य निष्करोति" [४] इति। यज्ञस्य सम्बन्धि हविर्द्विविधम्, आर्त्तमनार्त्तञ्चेति, दुह्यमानस्य स्कन्दने सति तदार्त्तं भवति। इतःपरं धोक्ष्यमाणमनार्त्तं भवति। तथा सति स्कन्दनादूर्द्ध्वं तदेव पात्रस्थमभिलक्ष्य यदि पुनर्दुह्यात् तदानीमार्त्तस्योपर्य्यनार्त्तस्य स्थापनात् उभयमपि पयः संसृजेत्। तत् संसर्गे च द्वितीयमप्यार्त्तमेव भवेत्। तस्मादार्त्तस्योपरिदोहनं न कुर्य्यात्। किन्तु तदेवार्त्तं यादृशं तादृशं पर्य्याप्तमपर्य्याप्तं वा होतव्यम्। तावता नित्यानुष्ठानसिद्धिः ॥

अथार्त्तपरिहारार्थमन्यां दुग्ध्वा पुनर्होतव्यं तेन पुन-